

§ 61.

Человѣкъ не ѣвече въ состо-
яніе то насъвршенство.

Иъз това въѣкѣи види, защоъ человекъ не ѣвече
въ това сзвршенство, въ кое то былъ сзданъ
Ѡ Творца своего.

Казашмы выше, (§ 3) какъ Бѣгъ сздаль чело-
вѣкъ атъ по образѣъ своему и по подобію, то ѣсть, пре-
мѣдръ, свѣтъ, неповиненъ, склоненъ къмъ доброто, и
сз дрѣгы сзвршенства оукрашенъ. И понѣже днѣсь не
видимъ вѣче въ человекъ атъ тѣмъ свойствъ, както
рекошмы прѣжде, слѣдѣва, защоъ человекъ нынѣ ѣ въ
поухѣдо состоаніе, нежели какъвзто ѣ былъ Ѡ сзда-
тель атъ си сзданъ. И кой бы мѣгалъ да помысли,
чи премѣдро то и преблаго то Божество сздало чело-
вѣкъ атъ сз такива слабосты и недостаткы, коакото
нынѣ видимъ въ него; за ради това безъ да си срамѣ-
ваемы трѣбва да исповѣдаваемы, чи человекъ ѣ само-
воленъ повредилъ дарованіа та, кои то Ѡ Бѣга пріѣлъ,
и кой то св. Писаніе называва образъ и подобіе
Бѣжіе. Това подтверждава и св. Писаніе, “Вси ко
согрѣшиша и лишени сѣтъ славы Бѣжіа.,” (къ Рим:
г. 23.)

§ 62.

Человѣкъ ѣ виноватъ предъ Бѣга.

Понѣже оубо человекъ своеволенъ престѣпва Бѣжі-
атъ законъ, заради това оустѣва подъ всяка
та таяота на Бѣжі-атъ гнѣвъ.